

CEREN VAN MARLEN

Het boze oog

Nijgh & Van Ditmar
Amsterdam

VOOR MIRAN & HUGO

*There is no greater burden on a child than the unlived life of
a parent.*

CARL JUNG

PROLOOG

10-01-2026 06:51

Hallo Hugo,

Zit Ceren zich de hele dag te vervelen ofzo? Heeft ze niets beters te doen? Waarom zet zichzelf op 26-jarige leeftijd voor schut door in de media te vertellen over huiselijk geweld dat ze binnen de familie heeft meegemaakt? Is ze net zo verzot op aandacht als die Lalegül?

Iedereen in Amsterdam weet dat ik een goede moeder ben geweest, Hugo. En hoe ik heb moeten vechten in het leven. Als ik geen moderne moeder was geweest, hadden Ceren en jij toch nooit kunnen trouwen?

Ceren moet niet denken dat ze maar kan opschrijven wat ze wil en geld verdienen over onze ruggen. Ik zal het niet zo over mijn kant laten gaan als de moeder van Lalegül! Als Ceren over mij schrijft, zal ik gebruikmaken van mijn rechten! Ik laat niet over me heen lopen. Wie is hier nou het echte slachtoffer?

Ceren is nooit aan geweld blootgesteld. Als ze het zo slecht had thuis, zou ze toch niet pas op haar 27e zijn getrouwd?

Toen ik de laatste keer bij jullie was, kreeg ik niet eens te eten. En van Ceren moest ik maar in een waterfles plassen omdat 's nachts naar het toilet gaan te veel herrie maakte. Dat vind ik pas huiselijk geweld. Ik vergeef haar niet en verklaar haar haram!

Hopelijk zal haar eigen kind haar op een dag eraan herinneren wat ze mij heeft aangedaan!

10-01-2026 07:07

Vanwege mijn beroepsmatige successen heb ik interviews gegeven aan veel Nederlandse media: AT5, NRC Handelsblad, EO, de Echo, MTNL. Moet ik nog een keer op televisie verschijnen om over Ceren mijn verhaal te doen? Voor mij geen probleem hoor.

10-01-2026 14:21

Hi, dit weet ik allemaal hoor. Natuurlijk heeft Ceren – zoals iedereen – minder goede dingen gedaan. Het siert een mens juist als die daar eer-

lijk over is en van zijn fouten wil leren. Ik begrijp niet waarom je zo negatief reageert, want je hebt nog niets gelezen. Het schrijven van het boek heeft Ceren juist enorm geholpen bij de verwerking van de moeilijke momenten die jullie als gezin hebben doorgemaakt. Je mag juist trots op haar zijn, want als het geen goed boek was, zou het niet in de winkels komen. Ik weet zeker dat ze haar best heeft gedaan alleen de waarheid op te schrijven.

10-01-2026 14:22

ps: deze maand wordt Ceren 35 en zijn we 10 jaar getrouwd. Mocht je het je afvragen: we zijn heel gelukkig samen en Ceren is een geweldige vrouw! ❤️👩

10-01-2026 17:41

Hiii Hugo

Ik hoef me niet af te vragen of ze gelukkig is, want Ceren heeft een begripvolle en liefdevolle man aan haar zijde. Het boek hoeven we niet te lezen, want ze gebruikt zelf de term 'huiselijk geweld' in interviews.

Wij hebben net zoveel problemen meegemaakt als zij, maar hebben wij ooit onze familie te schande gemaakt? Iedereen maakt wel familieproblemen mee. Ook jij kan daar over meepraten.

Ze zou een andere keuze moeten maken, want er zijn heus niet alleen maar slechte momenten geweest. Waarom wordt er over de goede zaken niet gesproken? Ik ben blij dat jullie zo gelukkig zijn. Ik mis Miran. Dat ik mijn kleinkind niet meer mag zien, is ook een vorm van geweld.

Noem mijn naam voortaan niet meer!

Hieronder deel ik met u de teksten die Cerens vader naar me heeft gestuurd.

10-01-2026 17:41

Onder de Turkse wet is het strafbaar als iemand mondeling of schriftelijk kritiek uit op de tradities, gebruiken en religieuze normen van ons volk. Een persoon die dat doet, maakt zich volgens het huidige regime schuldig aan het ondermijnen van de openbare orde en eenheid, het beledigen van de religieuze en ethische gevoelens van het volk of het aanzetten tot terrorisme. Op dit misdrijf staat gevangenisstraf en de staat kan eveneens beslag leggen op alle bezittingen van diegene.

10-01-2026 17:41

Daarnaast is er een wettelijke bepaling die stelt dat ouders een kind mogen onterven wegens uitspraken of gedragingen gericht tegen de ouders die in het maatschappelijk verkeer ongepast zijn. Als Ceren haar plannen doorzet, wordt ze uitgesloten van de erfenis van haar ouders. Ook kan ze bij binnenkomst in Turkije direct worden aangehouden en dan zal haar Nederlandse staatsburgerschap haar niet beschermen. Ceren moet zich dit goed realiseren.

10-01-2026 17:54

Schrijf jij dit of schrijft Cerens vader dit?

10-01-2026 18:06

En wat is je verzoek aan mij precies?

10-01-2026 18:20

Een verstandige man zoals jij hoeven we dat toch niet uit te leggen?
Bij voorbaat dank.

10-01-2026 18:50

Ceren's vader zegt dat hij onderzoek heeft gedaan. Hij is het met me eens.

10-01-2026 18:52

Ceren is nu niet thuis, maar willen jullie echt dat ik dit bericht aan haar doorgeef? Het lijkt me niet echt de manier om iets op te lossen.
Je weet hoe trots en koppig ze kan zijn...

10-01-2026 19:49

Het is niet mijn zaak of zij de islam heeft verlaten. Maar door zich zo te gedragen wekt ze antipathie op bij fanatieke moslims. Als haar moeder wilde ik dit toch gezegd hebben.

10-01-2026 20:08

Jullie zijn niet alleen op de wereld. Vergeet niet dat jullie een kind hebben...

10-01-2026 20:25

Dit is een misverstand. Dat ze vriendinnen is met Lale Gül zegt niets over haar geloof en dat komt in het boek ook totaal niet aan bod.

11-01-2026 11:31

Gisteren sprak ik de vader van Ceren. Hij wil haar adviseren om afstand te nemen van Lale Gül. Dat meisje leeft alleen en doet alles om maar beroemd te worden. Dat kan Ceren zich niet veroorloven. Ceren heeft een gezin en een jong kind. Lalegül ligt onder vuur van zeer strenge moslims.

Verder is het onze zaak niet. Wij waarschuwen Ceren alleen voor haar eigen bestwil. Ze moet niet in het openbaar termen zoals 'huiselijk geweld' in de mond nemen. Dat is voor ons een grote schande.

Als ze blijft doorgaan zullen wij onze wettelijke rechten moeten gebruiken.

11-01-2026 12:11

Met huiselijk geweld bedoelt ze geweld in huis. Niet per se tegen Ceren alleen. Waarom ben jij zo bang voor wat ze kan vertellen? Je hebt me zelf verteld dat jij ook zelf het nodige hebt meegemaakt op dat gebied. Je bent niet voor niets gescheiden toch?

11-01-2026 15:09

Ik heb niets om voor te vrezen. Van jullie mag ik mijn eigen kleinkind niet eens zien, dat noem ik pas een vorm van geweld! Zal ik naar buiten treden met mijn verhaal?

11-01-2026 15:11

Volgens mij is de ware reden dat ik Turks ben. Jullie willen gewoon niet met moslims omgaan...

11-01-2026 16:46

Nou ik heb niets tegen Turken hoor. Ceren ook niet 😊 Ook niet tegen moslims trouwens. Religie is helemaal geen thema bij ons en we hebben ook moslimvrienden.

08-02-2026 02:06

Hallo Hugo,

Dit is mijn laatste verklaring. Ik hecht eraan nog enkele zaken te verduidelijken. Cerens vader is het volledig met mij eens.

Wanneer Ceren zonder toestemming mijn naam gebruikt in haar boek, of ergens anders, maakt zij geen enkele aanspraak op mijn geld. Een persoonlijk vermogen van 4 miljoen euro dat ik met keihard werken heb verdiend. En niet door mezelf of onze familie te schande te maken of andermans privacy te schenden!

Ik zal Ceren in mijn testament laten uitsluiten als erfgenaam. Bovendien begin ik onmiddellijk een juridische procedure tegen haar voor het bezoedelen van mijn goede naam.

Als Ceren denkt dat het moederschap zo makkelijk is, laat haar dat dan bewijzen door zelf als huisvrouw te werken. En niet door een grote mond op te zetten en te oordelen over anderen.

Ik ben een trotse Turk en moslim. Geen Europeaan – en dat heb ik ook nooit willen zijn!

Als ze zo schaamteloos is om op televisie iets anders te beweren, komt de waarheid heus wel uit!

Aangezien Ceren ontkent de dochter te zijn van islamitische ouders, maakt de Turkse wet het voor ons eenvoudig om haar te onterven!

Hier heb ik niets meer aan toe te voegen.

Mijn beslissing is definitief.

2017

BOZE OOG

Het boze oog kijkt me zielloos aan. Ik huiver bij de aanblik.

‘Zullen we deze hier aan de muur hangen, lieverd?’ Hugo houdt de glanzende amulet ter grootte van een dropveter aan het zijden lint omhoog. ‘Dan heeft de kinderkamer ook een beetje een Turks sfeertje.’

‘O nee! Haal dat ding hier weg... Dat wil ik hier niet hebben, hoor.’ Ik schrik van mijn eigen reactie. In de cultuur waarin ik ben grootgebracht geldt het boze oog als geluksbrenger, maar bij mij roept het uitsluitend negatieve associaties op. Een soortgelijke amulet hing altijd in mijn ouderlijk huis en dat heeft de kwade geesten niet buiten de deur kunnen houden. Dat we dit exemplaar afgelopen voorjaar uitgerekend van mijn moeder hebben gekregen, helpt ook niet echt.

‘Hoezo niet?’ vraagt Hugo verbaasd. ‘Blauw staat toch overal bij?’

‘Gewoon niet,’ zeg ik op een toon die duidelijk maakt dat er voor verdere discussie geen ruimte is. ‘Volgens mij hoor ik iemand aankloppen. Ik loop even naar beneden.’

Met haar neus tegen het glas van de tuindeur gedrukt staat ons vijfjarige buurmeisje Laura naar binnen te kijken.

‘Is de baby er al?’ vraagt ze nadat ik open heb gedaan.

‘Nee, lieve schat,’ lach ik. ‘Dat vroeg je vorige week ook al. De baby komt als Sinterklaas weer in het land is en het is nu nog hoogzomer. Dus je moet nog eventjes geduld hebben, maar dan mag jij hem als een van de eersten zien.’

‘Wat duurt dat nog lang zeg... Alle andere buurvrouwen hebben allang kindjes! Nou doeiiii.’

Ik kijk Laura na terwijl ze het tuinpad af holt. Net als zij kan ik niet wachten om mijn baby'tje in de armen te sluiten. Ik praat elke dag tegen mijn buik en brand van nieuwsgierigheid om erachter te komen hoe hij eruitziet. Maar even zo vaak slaat de twijfel toe. Ben ik op mijn zesentwintigste wel klaar voor zoiets overweldigends als het moederschap? Kan iemand zoals ik, die zelf niet bepaald het goede voorbeeld heeft gekregen, wel een goede opvoeder zijn? Hadden Hugo en ik niet beter langer kunnen wachten met kinderen? We kennen elkaar tenslotte pas drie jaar en er is zoveel wat hij niet van mij weet.

Terwijl ik naar boven loop, hoor ik Hugo fanatiek klussen in onze nieuwe kinderkamer. Hij kan niet wachten tot zijn zoon er is en ik ben er zeker van dat hij een geweldige vader zal zijn. Of ik zelf een goede moeder zal zijn, weet ik zo net nog niet.

In de kinderkamer valt Hugo op zijn knieën voor me neer en drukt een kus op mijn buik terwijl ik zijn schouders vastpak met mijn handen: 'Hoe is het met mijn zoon? Is hij druk aan het bewegen vandaag? Heeft hij net zo'n krachtige rechtse directe als zijn vader?'

'Ik heb hem niet echt gevoeld. Misschien wordt hij wel rustig en lijkt hij meer op mij. Maar nu je er toch over begint... Haal je wel binnenkort die boksak van je weg? Ik wil niet dat we dat op het laatste moment nog moeten doen.'

'Nou, die blijft nog even aan het plafond hangen. Je bent pas over vier maanden uitgerekend. Verder is de kinderkamer al bijna af. Maar als je nesteldrang begint op te spelen, kun je misschien zelf die doos in de hoek even uitruimen. Daar zit dat schilderij in van jou als baby en een hoop ouwe meuk die je van huis hebt meegekregen. Dan rij ik even naar de Gamma voor een paar spaanplaatschroeven.'

Nadat hij naar beneden is gestoven, open ik schoorvoetend de plastic opbergdoos met oude fotoalbums en schoolwerkjes die als het aan mij had gelegen eigenlijk allang in de ondergrondse vuilcontainer zouden zijn verdwenen. Een ingebonden donkerleren fotoalbum uit Turkije leg ik snel terzijde. Ik gruwel ervan mezelf terug te zien als puisterige puber die door haar moeder altijd voor 'witte krielkip' werd uitgemaakt. Aandachtig bestudeer ik de klassenfoto's uit mijn tijd op het Calandlyceum. Wat zou er van mijn medeleerlingen op de middelbare school geworden zijn? Ze hadden zoveel grote dromen. Ik weet dat een van de voetballende tweelingbroers uit mijn klas de eredivisie heeft gehaald, al kan hij er volgens Hugo 'geen hout van', maar de jongen die volkszanger wilde worden, heb ik nooit in de hitparade teruggezien. Ik herinner me dat mijn enige ambitie was om het ouderlijk huis te ontvluchten, maar ook dat bleek moeilijker dan gedacht.

Met een vertederde glimlach blader ik door mijn album met kindertekeningen. Ik was verlegen en stil, en dat ben ik eigenlijk nog steeds, maar aan de glitterende stifttekeningen te zien droomde ik als klein meisje van een leven in de spotlights als prinses of nieuw groepslid van de Spice Girls. Dan valt mijn oog op een onbeduidend uitzierend boekje dat is gemaakt van een aantal met een lint samengebonden gele dubbelgevouwen A4'tjes. Op de kaft is een uitgeknipte pentekening van een bloemenmeisje geplakt met

in de hoek een pasfoto van mezelf als zes- of zevenjarige. Ik sla het boekje open en begin van achter naar voren te bladeren. De meeste pagina's bevatten analoge fotoafdrukken uit mijn kleuterschooltijd waar ik alleen of met een paar klasgenootjes op sta. Ik lach onwillekeurig om mijn grote hazentanden en de onhandige poses die ik aanneem op de kiekjes. Op het schutblad is een brief geplakt, geschreven met vulpen in een keurig handschrift. De blauwe inkt is in de afgelopen twee decennia enigszins verwaagd. Ik begin te lezen.

Lieve Ceren,

Hierbij geef ik jou een afscheidscadeau. Een boekje met foto's als herinnering aan de twee kleuterjaren op de Pro Rege School.

Het was voor jou niet altijd even gemakkelijk, maar toch zijn we samen tot een goed eind gekomen.

Ik wens je dan ook alle goeds toe voor in de 3e groep. Met tevens een wens daarbij... Gaat iets niet helemaal naar wens of voel je je verdrietig of niet begrepen, zeg 't aan je juf of weer aan mij. De grote mensen willen je helpen hoor!

Dag lieve Ceren. Ik zal altijd om je blijven geven.

Héél véél liefs en geluk voor in je verdere leven,

Je kleuterjuf van de Pro Rege, Anita Neijssel.

Waarom weet ik niet, maar de woorden raken me diep. Ineens voel ik me weer dat kleine meisje bij die lieve Juf Anita in de klas. Waarschijnlijk heeft ze niet het minste vermoeden hoeveel ze voor me heeft betekend. Wanneer ik even mijn ogen sluit zie ik haar, alsof ze in levenden lijve voor me zit. Ik kan zelfs de geur van haar klaslokaal nog terughalen.